

SALUBRI

A Vértestvérek játszmáiban mindig lesznek győztesek és vesztesek, minden siker árát meg kell fizetnie valakinek. Ez történt a Salubri esetében is, akik évszázadokkal ezelőtti bölcsességükről és műveltségükről voltak ismertek, mára azonban a klán alig több, mint egy apróbetűs lábjegyzet a kárhozottak történetében. Vannak, akik szerint a Salubri már nem is nevezhető klánnak, miután ősatyjukat – úgy tartják – elemész-tette egy ambiciózusabb bitorló, aki saját klánjának megerősítésére használta fel az így elrabolt vért. Tragikus örökségük egyben az évezredekken átívelő Minden Korok Háborújának keserű tanulsága is, mert elpusztításuk során legyőzőik még annak bűnnek a terhét is rájuk rótták, amelynek áldozatai lettek. Mintha csak erre a bűnre akarná emlékeztetni őket, származása letörölhetetlen jegyeként minden Salubri rendelkezik egy harmadik szemmel a homloka közepén.

Kik azok a Salubrik?

A Salubri gyermekek száma alacsony – azt suttogják, hogy egyszerre összesen heten lehetnek, de hogy ez a modern éjszakákban is igaz-e, megállapíthatatlan. A klán hagyományai szerint egy Salubri csak akkor ölel magához gyermeket, amikor eléri a Golcondát, így adva tovább átkát, de a Vértestvérek társadalmának jelenlegi képe ezt a feltevést is kérdőjelek közé szorítja. A gyermek kiválasztása a Salubrik számára még személyesebb kérdés, mint más klánok esetében. Olyanokat keresnek, akik kíváncsiak, alapvetően jóindulatúak, és nem kevés személyes nehézséggel küzdenek. Az utódlást fontolgató Salubri atyák mindig olyanokat szemelnek ki potenciális gyermeküknek, akik valamilyen problémával küzdenek; egy Salubri nem ölel szélszélből. Választásuk eshet halálos betegekre, családi tragédiák túlélőire vagy a világ valamely problémájával elszántan dacoló hősökre is.

Úgy tartják, hogy a klán ősatyja, a rejtélyes Saulot volt az első Vértestvér, aki elérte a Golcondát, és

leszármazottai még évszázadokkal az ő pusztulása után is próbálják követni ezen az úton. A Salubrik nemléte gyakran zaklatott, élőholt állapotuk nyomasztja őket, de a megváltás ígéréteiből – bármilyen elérhetetlennek is tűnjön az – erőt merítenek. Csüggedetlenül keresik a megoldást Káin kárhozátára, sőt másoknak is segítenek rátalálni a feloldozás felé vezető útra.

Vagy mégsem? Aki képes segíteni másokon, az kárt is tehet bennük, és a Salubri klán körül annak pusztulása óta kavarnak történetek lélekrablásról és szentségtelen entitásokkal fenntartott bizalmas kapcsolatokról. Ez, valamint egyes Salubrik agresszív fellépése más káinitákkal szemben – miszerint vadásszák és elpusztítják azokat, akik szerintük veszélyes közelségbe kerülnek a Fenevadhoz –, jókora árnyékot vet a klán hírnevére azokban a körökben, ahol egyáltalán tudnak a létezésükről. De vajon ezek hitelt érdemlő információk, vagy csak rosszindulatú pletykák?

Nem sok herceg látja őket szívesen a birtokán, mert általában viszály jár a nyomukban, az Anarch bárók pedig – még ha rokonszenvel is viseltetnek a Salubrik iránt – megfontolják, hogy hajlandók-e egy szökevényt bújtatni a területükön. A legtöbb Salubrit a felmenői által évszázadokkal ezelőtt elkövetett vélt vagy valós bűnök miatt gyűlölik és üldözik.

A Salubrik kilátásai ezeken az utolsó éjszakákon nem túl fényesek, ők azonban a Vértestvérek körében ritkaságnak számító elhivatottsággal viselik sorsukat. Bár hajlandók segíteni másoknak a Golconda viszontagságos útjára lépni, számos Salubri – ahelyett, hogy átengedné magát nekik – inkább „megoldani” akarja a vámpírlét problémáit. A klán más tagjai arra tesznek fogadalmat, hogy elpusztítják az élőholt társadalom legkirívóbb tagjait, üldözésükhöz pedig mások segítségét is igénybe veszik, megváltást vagy pusztulást hozva az éhínekre, az alacsony emberségű vámpírokra és azokra, akik örömeiket lelik kárhozatukban.

Diszciplínák

AUSPEX: A Salubrik legendás bölcsessége többek között abból származik, hogy képesek más Vértestvéreknél élesebb érzékekkel figyelni környezetüket. A világ rejtőzködő titkai sokkal könnyebben adják meg magukat egy gondolkodó elmének.

URALOM: A Salubrik Uralma a vámpírlét szörnyűségeitől szabaddítja meg a Vértestvéreket – a hajlandókat pedig a vámpírok által elkövetett rémtettek emlékeitől. De akár az emlékek törlése, akár a tetteikkel szembenézni kénytelen vámpírok bátorítása a cél, a Salubrik ezt a diszciplínát többnyire mások háborgó elméjének megnyugtatóra használják.

SZÍVÓSSÁG: Egy ennyire megvetett klánnak minden erejére szüksége van a túléléshez, sőt a Salubrik akarata erejével képessé váltak arra is, hogy saját ellenállóképességüket mások jóllétének szolgálatába állítsák.

Átok

A Salubrik *üldözöttek*: A többi klán Vértestvérei nagyon... *értékelik* a Salubri vitae-t. Amikor egy másik klán tagja egy Küklopsz vérért kóstolja, valószínűleg kifejezetten nehezebb fog esni, hogy abbahagyja a táplálkozást. Ha legalább egy szintnyi Éhséget csökkent a Salubri véreből, Örjögő éhség ellen kell dobnia (lásd: **Vámpír: A maszkabál**, 220. o.). A dobás nehézségértéke 2 + a Salubri átok súlyossága (Banu Haqim esetében 3 + a Salubri átok súlyossága). Ha a dobás sikertelen, a vámpír *addig folytatja a táplálkozást*, amíg fizikai erővel el nem választják a Salubritól.

Továbbá, amikor egy Salubri beöleli gyermekét, annak homlokán is megjelenik Saulot harmadik szeme, ami egy utazása során nyílt fel, és a vérén keresztül azóta is öröklődik. Ez a harmadik szem nem mindig emberi, szólnak

pletykák vertikális, kígyószerű pupillákról és a férgek jellemző gödörszemekről is. Bár harmadik szemüket eltakarhatják – például egy fejkendővel vagy kapucnival –, álcázni semmilyen természetfeletti erővel nem lehet, csak azokkal, amelyek a vámpír egész alakját rejtik. Amikor a Salubri diszciplínaerőhöz folyamodik, a harmadik szem vitae-t könnyezik, ennek intenzitása a használt diszciplína szintjétől függően lehet a szemgödörben megülő néhány csepp, de akár folyamatosan ömlő vérfolyam is. A legalább 4-es Éhséggel rendelkező vámpíroknak Örjögő éhség ellen kell dobniuk a harmadik szemből származó vér láttán.

KÉNYSZERCSELEKVÉS: AFFEKTÍV EMPÁTIA

Amikor egy Salubrinak kényszercselekvést kell végrehajtania, a Vértestvér mélyen átérzi a jelenet egy szereplőjének személyes problémáját, és

törekedni fog annak megoldására. A probléma mértéke lényegtelen; a Salubrik tudja, hogy a szenvedés forrása nem egy elszigetelt eset, hanem azok összessége. Bármely cselekedetre, ami nem a személyes tragédia enyhítését célozza, a vámpír két kockával kevesebbel dob. A kényszercselekvés hatása akkor ér véget, ha a szenvedő terhe enyhült, egy közvetlenebb veszély elnyomja azt, vagy a jelenet véget ér.

Salubri archetípusok

Az igazságkereső

Akár atyja befolyása, akár a homlokán rejtélyes körülmények között megjelenő – és még műtéti úton való eltávolítás után is visszatérő – harmadik szem hatására az igazságkereső meggyőződésévé vált, hogy ez az egész valami mélyebb értelmet hordoz, és élőhalálát a magyarázatok nagyszabású kutatásának szenteli. Egykori filozófia szakos hallgatóként, az ismeretlen önjelölt kutatójaként és „spirituális influenzszerként” a Küklopsz az élőholtak természetére összpontosít, vizsgálja a saját testét és megfigyeli annak reakcióit a külső ingerekre (a harmadik szem is ugyanúgy viselkedik, mint a másik kettő?), más Vértestvérek kimondott és leírt szavaiban keresi a megvilágosodás útját, és éhezheti a Fenevadat, hogy felfedje a Golconda rejtélyeit. A másoknak túl hétköznapi vagy kockázatos dolgokban is meglátja a tanulás lehetőségét, még akkor is, ha ezzel saját magát is veszélybe sodorja.

A kelletlen gyógyító

Vannak, akik arra születnek, hogy másoknak segítsenek. A betegek gyógyítására, a szenvedés enyhítésére teszik fel az életüket, és segítő kezet nyújtanak mindenkinek, akinek szüksége van rá. Néhányuk a szülei hatására és pénzből szerzett orvosi diplomát (a bérkilátások nem rosszak). Bármilyen volt a motivációja, az ölelés új eszközöket adott a Salubri kezébe: immár képes a vérével meggyógyítani az élőket – sőt még a holtakat is. A probléma csak az, hogy ő nem erre vállalkozott. Elszakítva attól a munkától és élettől, amiről csak hitte, hogy gyűlöli,

a kelletlen gyógyító mentora, a többi Vértestvér és saját kényszerselekvése nyomására undorodva folytatja mesterségét. Kiábrándultan teszi, amit kell, miközben arra vár, hogy végre megint elégedettséggel töltse el a munkája.

Az áruló szörnyeteg

Lássuk be: a homlokunk örökkévalóságig tartó rejtegetése és az Éhséggel való szakadatlan küzdelem nem tartozik a legvonzóbb kilátások közé. Miután örökké bujkálni kényszerül, az ölelés aktusában rejlő kegyetlenség előtt pedig értetlenül áll, az áruló szörnyeteg elhatározással kovácsolja a gyűlöletét. Nemkívánatos a Vértestvérek társalmában, ezért az ellen dolgozik, vagy mint a rendőrség névtelen informátora, vagy önállóan, más ragadozók nyomában járva, és lehetőség szerint szabotálva azok táplálkozási kísérleteit. Szeretné, ha csökkenne az élőhalottak száma, de akár halandó erőssel együttműködve, akár saját erejéből dolgozik a többi Vértestvér ellen, mindenképpen veszélyes játékot játszik.

A fizetett kém

Szemük elrejtése (és a vére, ami a lehető legkínosabb pillanatokban kezdhet el folyni belőle) gyakorlást és elhivatottságot igényel. Fejkendő, kalapok, kötszerek és tapasztok, ruhák alá rejtett és gondosan rögzített, nagy nedvszívóképességű szövetek, valóságghú szilikonmaszkok, tisztes távolság a jól kivilágított helyektől és a kameráktól... Ha mindezek az óvintézkedések a napi rutin részét képezik, nem csoda, hogy a fizetett kém örökké álcák mögé bújva, titokban dolgozik, és nem hagy nyomot maga után. Diszkrét munkára egy állítólagos lélektolvajt felbérelni – első hallásra nem sok jóval kecsegtet, de miután már pusztán létezésük is a rejtőzködőképességüktől függ, a Salubrik a feltűnésmentes akciók legmegbízhatóbb végrehajtói közé tartoznak. Ha biztosítják számára a megfelelő védelmet és diszkréciót, a fizetett kém bármilyen feladatra kapható – jó pénzért, persze. ■

